lis armo-sanna, mis ta piddi kulutama, ommeti ehk ühhe hingele, õigeks iggawesse õnnistusse kaasuks woiks tulla. Nenda palludes astub wanna mees kirriko, ja koggodus hakkab laulma, ja Õppetaja siis astub ülles räästoli peäle, lööb räästoli sure Piibli lahti, agga ei tulle ärraselletamisse salmid ta mele, mis ta jutlusse alluseks tahtis panna. Kül ta mõtleb iggapiddi, ja püab enneše mele tulletada, agga ei tulle šeš ühtegi, ja ka omma kirjotud jutlusse, seddagi on koio mahhajätnud. Agga kirjaš otsides ja lehte ta sees ümberlües, peab mees õiete immeks pannema, et silm iggakord ikka nende sannade peäle juhtub, kuš loeme: „Innimesse Poeg on tulnud õnsaks teggema, mis on ärrakaddunud.“ Jubba kartus saab suremaks, seš koggodus jo lõppeb laulmaš, agga ep olle ärraselletamisse sannad weel kä, egga tulle ka jutlusseš, mis kirja pandud, sannage ta mele. Mis siis muud, kui loeb agga ühhe jutlusse hakkatusse palwe, agga woib arwata, et wiš kartlikko ja taewa pole õhkawa süddamega. „Eks ma Sind ep olle palunud, — nenda käis ta mõtte Õnnisteggia pole — et Sa mulle tänna omma keigerohkemat armo piddid andma? ja siiski lasšed šedda mulle sündida? oh aita, aita mo Jesus!“ — ja kohhe kulis heäle ommas süddames koštwad: „Esšimeš salmi wõtta kätte, mis peäle silm langeb, ja selleta ärra; Issand on sinnoga!“ — Ta lööb Piibli ramato ueste lahti, ja silm ta langeb šesamma salmikesse peäle: „Innimesse Poeg on tulnud õnsaks teggema, mis on ärrakaddunud.“ Julgeks mees nüüd saab ja loeb salmi koggodusšele sure heäle ja wäega, ja hakkab šedda ärraselletama waimus ja Jummala wäes, ja südda ta sees sai russuks, ja koggodusse süddamed temmaga. — Sai agga lõppetanud ja omma koio tulnud,